

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznikih, ter veča po pošti prejeman za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejeman za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se svoje namakati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravišstvo, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročila, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami.

Peterburg 6. marca. „Agence Russe“ potrjuje, da se bode evropski kongres poslujočih ministrov vnanjih zadev sešel v Berlinu. Dunajska in berlinska vlada sta uže priglasili se. Kongres se snide najbrž koncem marca.

London 6. marc. Reuterjev bureau poroča: Porta je dovolila Rusom ostati tako dolgo v San Štefanu, dokler bode britanska flota v Belem morji (marmora).

London 5. marca. Od popolnem zanesljive strani se poroča, da je denes lord Derby rekel poslaniku neke velevalsti, da Anglija pritrdi rusko-turškemu miru in da ne bode nobenega koraka storila, ki bi evropski mir motil.

London 5. marca. Koliko bodo Bolgari plačevali Turčiji danji, bode se odločilo še le čez dve leti. Bolgarija dobi primorsko luko Kavalo. Ruski vojaki bodo v Belem morji šli na ladije in se vrnejo skozi Bospor v Rusijo nazaj, a ne pojdejo v Carigrad. Vse trdnjave v Bolgariji se bodo razdejale in nobeden turšk vojak ne ostane v Bolgariji.

London 5. marca. Iz Peterburga in Berlina poročajo, da bode kongres v Berlinu, Bismark je uže privolil prvosedovati. — Bolgarski novi knez ne bode smel biti vzet iz kake vladajoče rodovine.

Peterburg 5. marca. Ta le telegram se je razglasil: Namestnik guvernerjev iz Sofije je 3. marca vojnemu ministru telegrafiral: „Prebivalci Sofije in njene okolice prosijo po svojem metropolitu vašo prevzvišenost čestitati carju vsled godú njegovega nastopanja na prestol in izraziti neskončno ljubezen in

večno hvaležnost (bolgarskega) prebivalstva. — Vojni minister je odgovoril: Car mi ukazuje, njegovo zahvalo za čestitanje izreči. Zdaj podpisani mir daje upanje, da bode odslej dežela mirna in blagostanjska.

Carigrad 5. marca. Turški časopisi pravijo, da, če nastane evropska vojska, ostane Turčija nevtralna. Oni oporekajo vest o sklenitvi ofenzivne in defenzivne zveze z Rusijo.

Sarajevo 5. marca. Proti združenju Bosne z Avstrijo se mnogo brošur razdeljuje; 1800 iz Črnogore odpuščenih vstašev je stopilo v Bosno k vstašem, ki tam še vedno neke važne kraje zasedene imajo.

Zopet bosensko vprašanje.

Bode li Avstrija Bosno zasela? Na to vprašanje odgovarjajo vse novine, a ne vsak dan jednako. Poleg tega vstaja tudi kot naravna poslednica vprašanje: kak pomen bode to zasedenje imelo, ali je ta čin obrnen proti Rusiji ali prijateljsko z Rusijo.

Razumeje se, da smo mi avstrijski Slovani samo potem za okupacijo Bosne, ako hoče Avstrija v sporazumu z Rusijo delati za zboljšanje narodne osode Jugoslovanov. Vpliv in moč na iztoku more Avstrija imeti samo v prijateljstvu z Rusijo. To prijateljstvo pa zahteva prej, da Avstrija dobi simpatije Slovanov na balkanskem poluotoku, pa tudi one svojih Slovanov. Če so te Avstriji gotove, potem se jej nij bati nobenega razširjenja ruskega vpliva. Simpatije se pa le dobodo z deljenjem narodne ravnopravnosti, a ne na prim. s tem, da bi ubogi Bošnjaki in Hercegovinci prišli iz turškega v magjarski jarem. Mi smo za pridruženje bosenskih Slovanov k svo-

bodnim avstrijskim Slovanom. Vse, kar bi se zgodilo drugače, bilo bi baš našej monarhiji na škodo.

Pražka „Politik“ je dosledno proti obsedenju Bosne, da si je v tem vprašanji le na videz v protivji z nami. Ona bi bila, kakor mi, za pomnoženje slovanskega življa v Avstriji, ali pod zdanjim sistemom si nič dobrega ne obeta „Pol.“ piše o tej okupaciji govoreč:

„Pred vsem bi se morali na Dunaj drugi ljudje poklicati na vodstvo politike, možje, katerih tendenca se ne obrača tako naravnost proti Rusiji in katerih slovansko-sovražno mišljenje ne bi bilo tako jasno. Od tacih mož bi se pač mogla namera pričakovati, da hoté slovanski element v Avstriji ukrepiti in pridobljnim deželam narodno eksistenco ustanoviti, nikakor pa ne od ljudij, katerim je slovanski element trn v peti in ki v lastnej deželi vse store, da bi ga z zemlje spravili. Dokler tedaj na Dunaji dozdane razmere trajajo, tako dolgo ne verujemo v one aspiracije.“

Ruski „Golos“ govori o tem, kako se bode Rusija držala proti avstrijskemu zasedanju Bosne in prihaja do tega sklepa: „Rusija se pač ne bode močno upirala temu obsedenju. V mirovnih pogojih je Rusija izrekla svojo terjatev, da imajo zapadne slovanske provincije balkanskega poluotoka avtonomijo, da se vladajo same, a v stvari jej je vse jedno, kdo garantira to samovladje, ali Avstrija ali Turčija. Pod vladanjem Avstrijcev se Bošnjaki in Hercegovci vsaj nemajo bati, da bi turške vojske hotele poskušati to avtonomijo izpodkopati. Te provincije ne bodo več

Listek.

Lov in spomlad.

(Spisal . . .)

(Dalje.)

Kakor sem uže omenil, imenuje se Klanška polica kraj za robom, čez katerega pelje pot iz Kranjske in sosednje Hrvatske v Primorje. Od junija meseca naprej in dokler sneg ne zapade, je tukaj živahno gibanje. Od vseh stranij Čabranskega in Šneperskega gozda se tukaj pota strinjajo, po katerih se les in oglje v Reko odvažata. Graščini imati tukaj za ta čas vsaka svojega nadlogarja in več logarjev. Voznikov, tesakov in sploh gozdarjev je na stotine; živina, ki po dnevi izvozuje, se po noči po gozdu in trebežah pase. Nadlogarja sta ob enem tudi krčmarja, in ob nedeljah in praznikih, kadar še devojke in žene živež za prihodnji teden prinesó, godi se na Polici takó, kakor ne povsod na predpustni vtorek.

Ogledovat sva šla Čabransko hišo, ki je bolj prostorna, to se ve, da je zdaj še bila zaprta in okna jej razbita. Snega je bilo po zametih še na sežnje, katerega je pa uže jako solnce tajalo, da je kar v potokih voda po hribu doli hitela. Drevje po robih je slabotno, večidel sama búkovina, pa hudi mraz, dolga zima in pa strašna burja, ki čez rob vleče, mu ne dajo od tal. Iz Police do Klanega je 3 ure hoda, zmirom po gozdu, in sicer do Pake, hriba nad Klano, kjer se pričenjata Kras in puščava. Pravil sem prijatelju, kako se mi je godilo, ko sem bil s pristavom Čabranske graščine P. pred 3. leti tukaj in smijal se je, ko sem mu pripovedoval sledeči dogodek:

Lovila sva po Jarmovcu petelina, in ker se nama nij po sreči sešlo, došla sva z logarjem na Polico, kamor je bil šel uže nadlogar in en logar. Vina je bilo cel spod ali jedij za vse nas komaj za prvi dan. Ko smo se torej drugo jutro v gozd nad peteline odpravljali, nam veli nadlogar: „Prijatelji, hrane

nij nič, zato, kar se pripeti, kokoš ali petelin, srna ali srnjak, na tla z njim! Petelina nij bilo, pač je pa proti lovskemu pravu kokoš padla. Znano je, koliko je treba priprave in kuharske umetnosti, da se meso te živali okusno naredi, a tukaj smo jo še gorko oskubili, in hajd v lonec z njo, kakor s krompirjem v oblicah. Pristav P. se je postavil za kuharja. V velikej skledi polnej juhe prinese kuhano kokoš na stol in nadlogar se je polasti, da bi jo razrezal. Toda naš kuhar, ne slavnega spomina, pozabil je bil krof izsnažiti, in ko ga oster lovski nož prereže, se raztrese za perišče ravno požrtega brstja v juho. Nobeden nij zinil in vsak se je delal, kakor da ne bi nič videl, srebali smo to juho in grizli trdo na pol kuhano meso, ker lakoti vse prav pride. Uže popoldne nam nij bilo prav, vsak pa je le molčal in svojo slabost skrival. Toda po noči pa joj vsem! „Prokleta kokoš!“ je eden za drugim zdihoval in hodili smo za vrstjo na hladni zrak. Jaz in jeden logar sva vendar s teško

ognjišče revolucionarnih gibanj, in to je v ruskem interesu, ker Rusija ne more želeti, da bi vsacih 20 let jedno vojsko vodila ali s Turčijo, ali z avstro-angleško komplikacijo. Čem prej z Avstrijo obračunamo v orientalnem vprašanji, tem prej bode Anglija izolirana.

Čudno je slišati, kaj zdaj pišejo magjarski listi. „Pester Lloyd“, ki je prej bil strasten protivnik okupacije, piše zdaj odločno za posedenje Bosne, ker naša monarhija ne more niti dalje imeti v sosesčini ognjišča vstaj, niti ne sme (?) pripustiti, da se Srbija in Črnagora tu sem razširi; tudi gospodarski in vojaški obziri silijo v to, da se te provincije monarhiji pridružijo. — „Hon“ je tudi za to, ker meni, da se „more skozi Bosno priti v Srbijo in Rumunijo“ (kamor pa želimo, da bi Magjari sami šli, malo rogove polomit si). „Naplo“ pa meni, da če se Bosna anektira, bode to vsacemu prej na dobiček, le Magjarom ne. Bodi dober prorok!

H koncu naj še omenimo novega zaobražaja glavnega glasila dunajskih ustavovercev, turkoljubne „N. Fr. Pr.“ Ona je v uvodnem članku svojega jutranjega lista od 6. marca prvič enkrat — z Rusi zadovoljna in zato odbija okupacijo Bosne in Hercegovine, kateri naj ostaneti pri Turčiji. Ona konstatira, da je Rusija zdaj, ko so znani mirovni uveti, ne le nasproti Angležem, temuč tudi nasproti Avstriji, jako popustljiva. „N. Fr. Pr.“ je všeč, da na Dunavu ladijeplovje ostane kakor je bilo, da se bodo obdunavske trdnjave razdejale; sosebno je pa nemškej turkoljubici všeč, da po ruskem mirovnem sklepu ne bosta Srbija in Črnagora popolnem stikali se na mejah, temuč, da ostane mej njima prav ozka pot, ki bode vezala še kakor na drobnej niti Bosno in Hercegovino s Turčijo, da bode „jednostna jugoslovanska država“ še za nekaj časa odložena. Ne menj po godu je dunajskej slovanožrnej botri to, da Rusija ostane samo še pol leta z vojsko v Bolgariji. Iz vseh teh razlogov želi in upa „N. Fr. Pr.“, da Avstrija ne bode Bosne anektirala. — Ali baš, ker je ta Slovanom sovražni list, „glavni vrug Rusije“, kakor ga je te dni rusko „Novoje Vremja“ imenovalo, zoper aneksijo, kaže, da bi bila za našo monarhijo koristna, — to se vé v tem smislu, katerega smo od početka tega članka zaznamovali.

Češki narodni vodje o položaji.

Češki klub v Pragi je imel minole nedelje svoj shod ali „jour fix“. Na dnevnem redu je bilo razpravljanje o državnem posojilu 60 milijonov. Predsedoval je dr. Fr. Brauner. Prvi se je k besedi oglasil A. O. Zeit-hamer. On je poudarjal, da ima češki klub, v katerem so vsi češki poslanci, dolžnost in pravico, izreči se o tem, kar se tiče važnosti 60 milijonnega kredita. Zahtevani kredit je del Andrassyjeve vzhodne politike. Predno se je bila rusko-turška vojska pričela, je bila Andrassyjeva politika v soglasji z rusko vlado. A ko je Rusija pričela biti energičnejša v svojej politiki, in ko je napovedala vojsko — se je takoj jela „krogla avstrijskih interesov“ siročiti. Jasno je, da 60 milijonov nikakor nij dovolj za vojevanje. Tudi ne mogó bti voditelju naše vnanje politike neznana mšljenja vseh avstrijskih narodov, osobito Čehov. Kredit more torej jedino namenjen biti za to, da se plačajo z njim troški, katere bi prouzročilo zasedenje Bosne in Hercegovine. Samo v ta namen, in ako bi Avstrija v soglasji z Rusijo te dve turški provinciji zasela, mogli bi češki delegati izreči se za posojilo.

Dr. Rieger je naglašal, da je avstrijska orijentalna politika bila do začetka tega stoletja vsa druga, nego je zdaj; kajti tekar sedaj je v dunajskem kabinetu prodrla ideja, da treba osmansko vlado v Evropi podpirati in vzdržati. Avstriji nij bilo do tega, da si pridobode simpatije balkanskih Slovanov, za to so se oni obrnili k Rusiji. Ob času, ko je cesar potoval po Dalmaciji, vladalo je sicer neko proti-turško mišljenje, a kmaľu je stopila na prvo mesto zopet magjarska politika. Češki poslanci bi zatorej, ako bi sedeli v državnem zboru, glasovali proti dovoljenju kredita.

Dr. Brauner je vprašal zbor, ali ne bi morebiti dobro bilo izdati proglas o stališči češkega naroda nasproti orijental-skim zadevam? Knez Jurij Lobkovic in dr. Rieger pak sta se izrekla v protivnem smislu, kajti mišljenje češkega naroda je jasno ko beli dan in za nje morajo znati i oni krogi, kjer se še goji Andrassyjeva politika. Kadar bode avstrijska politika prišla na boljši pot, vedeli bodo tudi, česa treba na Češkem, in

potem bodo i Čehi mogli sodelovati tam, kjer jim to sedaj še branijo okolnosti; a dobre volje ne treba nikomur usiljavati.

Zbor, kateri je bil izredno mnogo obiskan, je vsem tem besedam brezuvetno pridil, na kar je predsednik sejo okončal.

Mizerija v razbitej Turčiji.

Pišejo iz Carigrada štiri dni pred sklepom mira: „Z velikim hrepenenjem se pričakuje mir. Mir je občno gaslo. Kaj pride po miru, o tem si nihče ne more sodbe delati. Le nobenih zamotajev in izgub več, govori vse. Financijalna beda se bode najprej po miru pokazala. Prejšnje vazalne države ne bodo nobene danji (tribute) več plačevale, iz provincij, ki bodo bolj ali menj avtonomne ali samovladne postale, kakor iz Bolgarije, Bosne, Hercegovine, iz posameznih delov Tracije in Tesalije bode le najmanjši del davkov prihajal zdaj v Carigrad, večino bodo te provincije odslej za sebe ohranile, ko so vendar dozdej smele le peti del za svojo administracijo porabiti. Kaj imajo torej upniki visoke porte pričakovati? Od česa bodo živeli mnogi paše, kajmakami in drugi turški uradniki, ki so prišli ob kruh, ali ob priliko kristijane odirati? Kako bode sultan svoje hišno zapravljivo gospodarstvo nadaljeval? Pač ne bode drugo ostalo, da bodo morali tudi Mohamedanci delati začetni in davek plačevati. Turčija bode po miru le azijatska razvalina. Vzdržati se bode mogla le, če se bolj na Azijo osloni in v prijateljstvu z Rusijo ostane.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 7. marca.

Državni zbor je v svojej seji 4. t. m. končal debato o colnem tarifu. Denes bode to postavu v tretjem branji potrdil. Potem pride finančna postavu za leto 1878 na vrsto in z njo obširnejše debate o političnem notranjem in vnanjem položaji.

Na **Dunaji** je imela 5. marca politična brošura z naslovom „Mobil“ iziti, katera je proti Andrassyju obrnena. Ali policija jo je konfiscirala in stavek razdrla.

Naš cesarjevič **Rudolf** je te dni v Berlinu, kjer se mu laskajo močno. Mi menimo, da je sama udvorljivost, ki je povsod mej omikanimi sosedi običajna. Če torej naši nemški listi in celo oficijalni delajo iz tega političen kapital, je to le njih stvar. Od srca

muko v jutro lezla nad petelina in za nama moj pes, ki je bil kokošje ostanke pojedel. Z logarjem sva prilezla nazaj in še jednega petelina prinesla, katerega sem bil ustrelil skoraj ne vem kako; pes moj je pa na potu obležal. Še le ko sva nazaj prišla in je petelin nas vse nekoliko obudil, smo jeli jeden drugemu prestane težave tožiti. Mej tem se ve da je pa došla na stol dobra goveja juha, in potem še več družega, kar nam je bila na vse zgodaj jaka Klanka prinesla. Da je bila res jaka, lahko presodi vsak sam, ako mu povem; da tri dni poprej je prinesla celi sod vina, to je s posodo vred en cent, iz Klanega, po potu, kjer je bilo snega do kolena, in prišla na Polico v 4. urah, kamor je praznemu človeku 3 1/2 ure hoda. Prav veseli smo pa še postali, ko se je pred hišo tudi moj pes oglasil. Zvesta žival je polegala za mano, peklo me je do srca, ko se je zopet bila zgrudila in na vse dobrikanje me le milo pogledavala in jaz sem bil prepričan, da je po njej. Tudi psu

sta bila juha in meso ponujana, ali nij se zmenil še celih 24 ur za nič, le vodo je zmirom pil, mi pa vino, in ozdraveli smo vsi od one kokoši.

Nikjer ne mine čas tako hitro, kakor v gozdu. Uže je bilo treba odpraviti se na večerno poslušanje. Razstavili smo se po robih okolo Bifer.

Vem, da bom nekaterim čitateljem ustregel, ako jim nekoliko razložim, kaj se na večer „poslušaj“, kako se v jutro prehaja in kako zaslišanega petelina zalazava.

Petelin, kadar se prične pariti, sili v rob. Od poprejšnjih let znane robove se po navadi še po dnevi obide, da se po stopinjah v snegu in njegovih otrebkah pod gredami, na katerih prenočuje, do dobrega dosledi. Po dnevi se petelin sè svojimi soprogami bolj po dolinah, najrajši po starih kopiščih sprehaja, v mraku pa prileti v rob, večkrat pa tudi peš prikorači in sflofota na gredo. Naj si bode, da prileti, ali da s tal sflofota, vselej

se sliši „šok“, ko se sè silo na gredi ustavi, ali pa sflofotanje iz tal; posebno vajeno uho ga sliši po celem robu in iz roba v rob. Kjer na večer obsedi, tam se na jutro jame glasiti. Bolj proti dnevu se včasih tudi preletuje po robu, ali pa tudi v druge robe, tudi to nij navadno, in po največjem uže takrat, kadar parenje uže ponehuje, ali prav za prav, kadar kokoši uže jamejo leči in se petelinu odmičejo. Glas petelinov se pa ne sliši tako daleč, kakor večerni sflofot, torej jako ugodno za lovca, ako uže na večer ve, kam mu bode zjutraj kar naravnost iti, da petelina zaleze. Tudi se ogleda, kod bode najlažje zalezoval. Zjutraj je treba biti uže pred zoro na mestu. Ako se uže od večera ve za petelina, gre se tja, toda tiho in varno, toliko, da se petelina sliši, kadar se jame glasiti. Tiho, zamolklo in sicer tej jakej živali neprimerno glasenje petelinovo se ne da posnemati in tudi ne primerjati glasovom družih ptičev. Glas se pri petelinu, kakor znano, v grlu dela in ima ta

pruska Nemčija ne more Avstriji nikoli prijateljica biti, jej nij bila in jej ne bode.

Magjarska brošura pod naslovom „Izpovedi“ je prišla v Pešti na svetlo. Ona magjarskemu plemstvu očita, da ne išče služeb v vojski temuč uradov, za katere nema dovolj sposobnosti, ker je pravoslovje premalo in površeno študiralo; da to plemstvo denar zapravlja in se je v dolgove zakopalo, da svojo nalogo, domovino braniti, zamuja, a poleg tega javne službe slabo izpolnjuje.

Vnanje države.

Ruske nekatere novine niso zadovoljne s tem, kako ruska vlada z Rumunijo in Srbijo ravna. „Ne da se tajiti,“ pišejo „Moskovske Vedomosti“, „da se v Rumuniji pokazuje neka neprijaznost proti nam, katero zmanjšati bi gotovo ne bilo težko. Rumuni nečejo nikakor kosca bezarabske zemlje popustiti, ki je bil leta 1856 Turčiji odstopljen; kakor je zdaj iz spomenice Šuvalovega vidno, je Rusija uželani Angliji naznanila, da bode ta kos po sklenenem miru vzela, a rumunska vlada, se vidi, da je o tej nameri kasno zvedela. Druga nerodnost, katera je žalila samoljubje naših zaveznikov, je to, da so se pogajanja miru brez njih začela. Če je bila njih nenavzočnost kaka koncesija Turčiji, kateri bi bilo neprijetno s prejšnjim vazalom razpravljati o miru, bila je ta koncesija prav nepotrebna in nij mogla porte sprijazniti z izgubami, ki jih mora utrpeti. Če bi bil pri dogovarjanju miru tudi en srbsk, črnogorski in rumunski agent, pač to rezultata ne bi bilo drugačilo, a prilika bi se bila dala našim zaveznikom, svoje želje izreči in bi bilo njih narodni čut zadovoljilo. V orijentu imamo mi nad vsemi jednostranostmi stati. Naša glavna moč tam je v resnici sveta stvar orientalnega krščanstva. Vsi drugi interesi se jej morajo podvreči. Nam gre spraviti, sprijazniti, ne pa kot stranka priti. Mi moramo biti jednako pravični Bolgarom, Rumunom, Srbom in ne smemo svojega interesa od skupnega ločiti. Vsi ti narodi spadajo v jeden sistem.“

V **Bolgariji** je mej zadnjo vojsko bilo osem mest in 300 vasij razdejanih in zažganih ter 300.000 ljudi je poginilo. — Svoboda je draga.

Papež je sprejemal 5. t. m. župnike rimske z dolgim govorom. Ogibal se je političnih rečij in govoril le o veri.

Iz **Rima** se telegrafuje: Kardinal Morichini je bil imenovan za kamerlengo cerkve. Papež in Franchi sta določila kako zadržati se v zdanjih vprašanih nasproti raznim državam, da se varujejo interesi cerkve in interesi države.

V **nemškem** rajhstagu berlinskem se obravnava postava o namestovanju državnega kancelarja, kadar on ne opravlja državnih po-

slovanj. Ta ustavna prememba zanima pa le bolj notranje nemške kroge, na vnanji drugi svet valjda ne bode vplivala.

Domače stvari.

— (Slovensko gledališče.) V nedeljo 10. marca se bode prvičkrat najnovejši igrokaz v 5. dejanjih „Petrograd in Plevna“ ali „ruska vojska“ predstavljal. Ker je predmet vzet iz zdanje dnevnih zgodovine, ki ves svet zanima, sme se upati, da bode polna hiša.

— (Imenovanje.) Avskultant Oskar baron v. Schluga je imenovan za pristava pri okrajnej sodnji v Celovci. — Namesto g. Kalline, ki pride v Ljubljano za deželnega načelnika, imenovan je baron Myrbach v. Reinfeld za dvornega svetovalca v Gradci.

— (Telegramov v Ljubljani) leta 1876 oddanih in prišlih je bilo 84.871. leta 1877 pa 89.449, torej napredek. Na Dunaji jih je bilo 1877 nič menj nego 3.625.791 v Gradci 339.230 v Trstu 782.282.

— (Žandarm napaden.) Žandarm Janez Škrli v Medvodah je bil pretečen mesec po noči od necega kmetskega fanta napaden. Ko je žandarm sabljio potegnil in usekal, ubegnili so fant. Sum leti na necega ne- oženjenega posestnika, ki je znan pretepeznik.

— (Požar.) Iz Kranja se nam poroča: V nedeljo zvečer okolo devete ure pogorela je koča Janeza Jermana v Mošah. Kakor se sumi, bilo je navlašč požgano, kar potrjuje tudi okoliščina, da v koči uže dalje časa nikdo stanoval nij. Ker je vladala zračna tišina, nij se ogenj razširil; upepeliti bi bil pa utegnil celo vas, ako bi bil količkaj veter potegnil. Zaravrovana je bila koča pri banki „Slaviji“.

— (Požar.) Iz Št. Jurja n. juž. ž. 6. marca se nam piše: Na pustni večer, v ponedeljek 4. t. m. zvečer okolo 9. ure je nastal požar v poslopji g. Pecrika. Tukajšnje gasilno društvo je bilo takoj priteklo z dvema brizgalnicama in z njima mnogo družih delavnih rok. A ker je poslopje, koje je gorelo, v takem zatišji mej hišami, da se je prav za prav le od ene strani blizu moglo, in pa, ker je voda predaleč proč, je bila prva pomoč jako težavna. Postrežljivi tržani so hitro dali zapreči ter so neutrudljivo vozili vodo; posebno pa se morajo pohvalno omeniti ženske, ki so od daleč in po tako hudem klanecu prav urno nosile vodo. Od požarne

straže se je sedlar Sirec jako pogumno obnašal; v sredi mej ognjem, na zidu, mej gorečim gruščom je z brizgalnico gasil in z njim še več družih. Tudi žandarmerija je bila jako delavna. Pogorela so tri poslopja.

— („Slovenske Čebele“) prišel je ravnokar na svetlo VI. tečaja I. list, ki obsega pravila slovenskega društva za umno čebelarstvo, ker jih nekateri udje (zlasti novejši) morebiti še nemajo, starejši pa da jih še enkrat čitajo. Uredništvo pri tej priliki ponavlja uže znano in večkrat izrečeno prošnjo, ki v marsikaterem oziru velja tudi glede našega lista. Zato jo objavimo, kakor jo nahajamo v „Čebeli“: „Prosimo vse rodoljube po Slovenskem, naj blagovolijo prav v obilnem številu v slovensko čebelarsko društvo se vpisati, da se društvo tako ojači ter zamore vspešniše delati. Potreb imamo toliko, prihodkov pa tako malo! Treba je najprej, da dolg poplačamo; treba je, da se uže enkrat kaki podučni shodni govori tu in tam osnujejo; treba je, da se naj potrebnije novo čebelarsko orodje mej ljudstvo spravi, in treba je pred vsem, da se izda vsestransko podučna knjiga o čebelarstvu s premakljivimi satniki. Ali, če je tako malo udov, da se nam še list ne splača in ne poravnajo naj potrebniji in neogiblivi letni stroški, kako hočemo potem še kaj družega storiti in kako more društvo vspešno napredovati? Naj bi nas uže enkrat vodila tista požrtvovalna darežljivost, katera je nekdanj v starodavnih časih toliko čudna dela izvrševala, da se še dandanašnje nad njimi čudimo, bodi si uže v katerem obziru koli hoče: cerkvenem ali svetnem! Ne zanašajmo se le na državno pomoč. Če tudi bi se zamoglo včasih več zgoditi, pa država vendar ne more vsega storiti. Vsa njena pomoč brez naše sodelavnosti malo izda in — naravnost rečeno: je tudi vredni nijsmo. Ne tožujmo le čez slabe čase, čez davke in bremena. Davke in druga bremena so nosili vselej — težko; jih občutimo in nosimo tudi zdaj v obilnosti — vsi brez razločka. In vendar so storili in še storijo marsikateri s pičlimi dohodki, pa z dobro voljo mnogo, a drugi z obilnejšimi dohodki pa malomarnostjo malo ali nič. Kaka bremena pa nosijo voditelji katerega koli si bode podvzeta? Vsega truda, vseh sitnost in težav ne mislimo naštevati — bilo bi tudi nemogoče; če pa vendar kdo hoče malo poskusiti, ko-

žival od vseh družih ptičev najličnejši glasbeni aparat. Lovci glasenje ločijo in pravijo: petelin jame „skrtati“, potem „poči“ in „prevrže“ in na zadnje „zabrusi“. Vse to trpi, da bi se, ne prehitro, do devet naštel. Kadar „poči“ — omedli za sluh, ali po mojem mnenju ne tudi za vid, in to traje dokler „prevrača“, kadar „brusi“ nij več varno prestajati. S „pokom“ vred in mej „prevračanjem“ lovec dvakrat ali trikrat — potem kakor je svet — prestopi ali preskoči. Zmirom je bolj varno prestopati, ker se skokom je nevarno na trski ali na kakej gnjilobi zdrsniti in pasti.

Ako se od večera ne ve za petelina, treba je zjutraj prehajati. Hodi se po robih ali pod robi na jutrne strani, kjer mu je navada bivati v tem času. Prestaja se tiho in po vsacih nekolikih korakih se prestane in posluša, od kod bi glas priletel. Najdalje in po navadi najprej se zasliši „pok“. Varno se prestopa proti glasu, dokler se zasliši tudi druge dele petelinovega glasovanja in od zdaj naprej se zalezova, kakor sem uže omenil, le

po 2 ali 3 korake. Nij treba pristavljati še, da najmanjša sapa in šum lov spridi, ker prvič nij mogoče petelina zaslišati, in drugič, ako se zanj tudi ve, se mu ne približa, kdor ne pozna po stezanju vrata, širjenju repa in povešanju krelutij, kedaj petelin „poči“ in omedli.

Krasen večer je bil, jasno je solnce zahajalo, niti najmanjša sapica nij pihala. In to je pravo za petelinji lov. Težko bi razsodil, kaj bolj človeka zavzame, jutro ali večer lepega spomladanskega dneva na lovu. Še se sveti solnce po ravnini in po hribih, doline se zmirom bolj mračne. Tiho in mirno je vse. Zdi se človeku, da enaka radost, kakor njega, tudi rastline obhaja in vse občuti polagano se spreminjajoče prelepe prizore in še le, kadar se solnce poslavlja od najvišjih vrhov, se prebude iz lepega zamišljenja tudi živali in še enkrat za danes se oglasijo pevci celega zbora. Vsak svojo žvrgoli, vendar je harmonija. Pojenjujejo eni in stisnejo glavico pod kreljuti, uže tašice so ponehale, in zdaj je

samo, nihče ga več ne moti, zvižga drozeg do trde noči. Kar je slavec logu, to je drozeg gozdu. Eden se drugega ogibljeta, ker zmagati jeden drugega ne more. Bolj nežen in priden pevec je slavec, še noč ga ne ustavi; tudi morda sladkeji je njegov glas, toda glasno nad vsemi pevci zmaguje drozeg; on se nij samo ene navadil, tudi pozvančka kakor slavec, ali hitro se zavrne, ker s tekmečem sta mir sklenila. Pesniki po največjem le slavca najbolj čislajo in so ga v resnici tudi na prvo mesto spravili. Pa kaj! Saj tudi žensko tresljanje na videz več slasti uživa, kakor krepki lepo doneči moški glas, ki v resnici venlar vsakemu bolj dopade.

Kadar se ptiči oglasijo, je treba uho nastaviti in vedno paziti do dobrega mraka, da se pravi trenotek ne zamudi in ne presliši petelinov fofot. Dobro je sedeti na prostornem mestu, ker večkrat se prigodi, da se petelina tudi vidi, ko se iz doline ali iz roba v rob prepelje.

(Dalje prih.)

liko dela daje le uredovanje kakega lista, naj vzame pero, naj se vsede ter prepiše en letnik, pa kaj pravimo letnik! le eno tiskano polo naj prepiše in bo gotovo dobil sladki predokus uredniškega in opraviškega dela; se ve da pravega zaumena še zmirom ne bo imel, ta se dobi le po skušnji. In vendar koliko let uže marsikateri tako težo prenašajo, mnogokrat ne le brez denarnega dobička, ampak so morali še marsikaj sprejemu podvzetju žrtvovati! Ali vendar dobra reč nij vredna, da jej brez daljnega truda kak goldinarček darujemo, ki si ga pri nepotrebnih izdajkih lahko prihranimo? Če tudi tega nismo zmožni, potem svoj zaklad pazno, pa tiho strajmo, ter se z rodoljubjem saj nikar ne bahajmo! Končno dostavljamo prošnje, naj nam izraženih besed nikdo za zlo ne jemlje. Nismo jih zgovorili niti z namenom koga žaliti, niti zaradi kakoršne koli nevolje, ampak edino zato, ker se nam milo zdi, da Slovenci navadno ne dosežemo ničesa in da se večidel vsaka dobra reč po kratkem svitu (obstanku) zgubi, kakor spomladno ali jesensko pobilskovanje brez rodovitnega dežja. Naj bi nam uže skoraj došli časi boljši in milejši! Došli pa bodo le, če sami hočemo, ter marljivo za-nje delamo.

Razne vesti.

* († Knez Čerkaski.) Telegram je predvčeranjem poročal žalostno vest, da je nagle smrti umrl v San Štefanu organizator Bolgarije, knez Čerkaski. Knez Vladimir Čerkaski je bil 13. aprila 1821 rojen kot sin stare, bogate plemenitaške rodbine. Študiral je v Moskvi. On je državi vedno služil zastonj, nij jemal nobene plače. Poljakov on nij maral, morda baš zaradi tega ne, ker so obubožani poljski „žlahčiči“ najbolj pripravljeni od države le plače vletiti. On je bil torej organizator na Poljskem in je jemal žlahčičem, kar so imeli zemljišč preveč, pa jih dajal kmetom v last. Kasneje je bil „glava“ (župan) moskovskega mesta. Mož je bil oster in pošten. Sicer pa skozi in skozi Slovan. On je bil bolgarske razmere dobro preštudiral, predno je začel Bolgarijo organizirati, a smrt ga je v sredi pričetega dela poklicala proč. Bog daj, da dobi vrednega naslednika.

* (Veleizdaja zaradi rumunjskega zemljevida.) Lani je izšla v Bukureštu zemljepisna karta bodoče Rumunije, katerega obsega — naš Banat, Erdelj, in del istočne Ogerske z Debrecinom. Nekoliko iztisov se je tudi na Ogersko prodalo. Ali dotični knjižar, ki to karto izločil, bil je v zapor vržen in zaradi veleizdaje obsojen.

* (Dvoboj.) Na Francoskem sta se dva poslanca Thomson in Paul de Cassagnac v zbornici razžalila in na dvoboj pozvala. Dvoboj je res zunaj Pariza bil in bonapartist Cassagnac je nevarno ranil svojega protivnika na vratu. Cassagnac je znan pretepalkin in insultant. Ta dvoboj je bil uže njegov štirinajsti.

* (Nesrečen zaljubljenec) ima uže tako vsak svoje muhe, ako je pa poleg tega še krojač, potem gre vse na veliko mero. Celo knjižnico spisov bi mogli napraviti, če bi napisati hteli vse, kar so tu in tam po svetu bolnobledi šivankarji v svojej zaljubljenosti počenjali — in še bi nam ne zmanjkalo tvarine. Tu si je ubogi krojaček največjo šivanko potisnil v srce, tam je zopet iz naprstnika pil cijankali itd., a najnovejše je, da se je minolih dnij usmrtil zaradi prevelike ljubezni do nezvestega dekleta krojač Karel P. v Pragi. Šel je v prodajalnico papirja, kupil papirja, tinte in pero ter sedel za mizo in dolgo ter mnogo pisal. Ko je vse napisal, napravil je tri liste, jih zapečatil in oskrbel z naslovom. Potem je pisma vtaknil v žep, šel od doma in si kupil revolver ter patron. Ko si je vse

potrebno omislil, koracal je v bolnico in vrhu stopnjic prav pred vrati si je v glavo ustrelil kroglo. Nesrečnika so še živega prenesli v bolnico ter so našli pri njem tri liste. Prvi je bil namenjen ravnatelju bolnice. Pisalec mu naznanja v njem, da se je baš zbog tega pred vrati v bolnico ustrelil, da nij treba mrtveca po celem mestu nositi. V drugem pismu prosi svoje starše, naj mu ne zamerijo tega dejanja. Samomorec pravi, da si drugače ne zna pomagati, zla ljubezen ga je do tega prisilila, da — mora umreti! Tretji list je dobila nezvesta ljubica. On jej očita, da je ona uzrok nesrečne smrti svojega obožavatelja, ki je izvedel, da pojde prihodnjega dne „srca kraljica“ z nekim „fajtarjem“ na izprehod ter godbo poslušat, in to ga je pripravilo v silno jezo ter mu je ves lep up splaval po vodi. Na konci pisma pravi nesrečni zaljubljenec: „Le pleši še svojim „fajtarjem“, a moj duh bode krožil okolo vaju ter bode tebi v uho šepetal moje prokletstvo“. — Nadejamo se, da težko ranjeni krojačič vendar še okreva in tudi na duhu oživi ter si izbere namesto nezveste ljubice družega dekleta — kar gotovo nij težavno v današnjih časih!

* (Po volitvi papeževej.) Bilo je po smrti Pijevej vseh kardinalov 64. Samo štirje so od papeža Gregorja, vse druge je poklical bil v ta cerkveni zbor uže Pij sam, torej se uže ve, kakega naslednika mu bodo izbrali. Po smrti Pijevej so vnauji kardinali povabljeni bili v Rim k volitvi novega papeža, in izmed 64 le eden nij mogel iti na pot, in ta — francoski nadškof Brossais Saint-Marc, r. 1803, škof od l. 1841 in nadškof od l. 1859 v Rennes-u, in kardinal mašnik od l. 1875 — je umrl doma 26. febr. t. l. — Now-yorški Mac-Closkey je v sredo 20. febr. srečno pripevši po morji v Pariz naznanil to telegrafično v Rim, kadar je bila volitev uže gotova; Lisabonski patrijarh Moraes Cardoso je pa prihitel vtorek na večer in je bil v sredo pri tretjem glasovanju vpricho. Potem takem je bilo vseh kardinalov v konklavu 62. O glasovanju se doslej samo to vé, da se je vršilo trikrat, vtorek 19. dopoldne in popoldne in v sredo 20. februarja dopoldne. Koliko glasov je kateri dobil, uradno nij povedano; vendar je dokaj verjetno tole: Pri I. glasovanju je bilo izročenih listov 61; izmed teh jih je dobil Pecci 32, Bilio 16, Martinelli 2, Nina 10, eden je bil neveljaven. Pri II. glasovanju jih je dobil Pecci 31, Martinelli 27 in pri III. Pecci 47; o drugih nij povedano.

Tuji.

6. marca:

Pri Slonu: Svetec iz Litije. — Koželj iz Bleda. — Statin iz Tržica. — pl. Kilanyi iz Pešte — Klinar iz Bleda.

Pri Mailoi: Scherouz iz Dunaja. — Elenit iz Berlina. — Peters iz Dunaja. — Pelikan iz Gradca. — Reis, Krümel iz Dunaja.

Dunajska borza 7. marca.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih . . .	63	gld.	40	kr.
Enotni drž. dolg v srebru . . .	67	"	20	"
Zlata renta . . .	75	"	—	"
1860 drž. posojilo . . .	111	"	50	"
Akcije narodne banke . . .	804	"	—	"
Kreditne akcije . . .	234	"	25	"
London . . .	118	"	65	"
Napol. . .	9	"	48	"
C. kr. cekini . . .	5	"	57	"
Srebro . . .	104	"	55	"
Državne marke . . .	58	"	45	"

V „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani je izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Potem

Trije javni govori.

Govorili prof. Fr. Šuklje, Iv. Tavčar in prof. Fr. Wiesenthaler v Ljubljanski čitalnici. 8° 9 pol. Cena 30 kr.

Štev. 2628.

(71—2)

Razglas.

Mestni magistrat ljubljanski naznanja, da dogotovljen imenik volilcev I. skupine glavnega odbora za obdelovanje močvirja, katere skupina posestnike močvirja in katastralnih občin Trnovo, karlovsko predmestje in Gradišče v Ljubljani, dalje Štepanjo vas, v okolici ljubljanskej, obsega, od 2. do 30. marca 1878 v magistratnem ekspeditu leži, kjer ga v navadnih uradnih urah slehrni lahko pregleda in kjer se tudi od 22. do 30. marca t. l. pismene ali ustne pritožbe zoper njegovo istinitost sprejemajo.

Mestni magistrat v Ljubljani,

26. februarja 1878.

sem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; klevaduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprevajenost, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlatotilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, tmenenje v ušesih, slabosti in bledanje pri noscih, tožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledičico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenje in je boljše, nego dojnično mleko. — Izkaz iz med 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, med njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Boneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castellan, Markize de Brohan a mnogo drugih imenitnih, nob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vaa zdravlja. Posebno koristna je pri dristi in grži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kaanju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v esalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bolenju v obistih in mehurji, trganje v mehurji i t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in pravih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih društev.

Winchester, Anglesko, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravlja, ter vas toplo vsakemu priporočam.

James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolj spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použitij nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnem strašnih želodčnih in čutnicnih boleznij, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na cent, ko pri zdravilih.

V glavnih puščah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 6 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

— Revalesscière-Biscuitov v puščah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gl. 10 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gl. Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Weiss-Bischgansse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarnjah in specializiranih trgovcih; tudi razpošilja duajaka hiša na vse kraje po poštnih nakazilih ali povzetjih. V Ljubljani Ed. Štahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatom oru“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnschacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschju, v Zadru pri Andreviču. (173)